

която се тя покланяше. Тя рѣшила да убие Марата, който олицетворяваше въ нейното лице Монтаняритѣ. Това бѣше дълбока измама: тоя човекъ не заслужаваше даже да бѣде вписанъ въ списъка на привърженицитѣ на Революцията, щото той не поддържаше нейнитѣ принципи, а само ѝ вредеше. Робеспьеръ и Дантонъ като съзнаваха това публично се бѣха отрекли ото него. Шарлота отиде въ Парижъ, намѣри Марата въ една баня, мушна го съ кама въ гърдитѣ и се прѣдаде въ ръцѣтъ на правосъдието. Слѣдъ нѣколко дена, тя се качи на ешафота, а за нейната жертва поискаха да ѝ се въздаждѣ *почеститѣ на апотеоза*. Маратъ стана прѣдмѣтъ за боготворение на Корделиаритѣ. По сетнѣ *драгоценнитѣ останки на тоя богъ* (думи исказани въ клуба) бѣха махнати отъ Пантеана, дѣто заемаха мѣстото на Мирабо.

Убийството на Марата може би че стана причина да усили умразата на Якобинцитѣ срѣщу Жирондинцитѣ. Трѣбва да се забѣлѣжи обаче, че това стана на 13 юлий, а мѣжду това още на 8-й Сенъ-Жустъ прочете въ Конвента единъ докладъ, или по-скоро единъ обвинителенъ актъ, въ сжщностъ твърдѣ ядовитъ, но подъ такъвъ умѣренъ видъ, щото, както казватъ, бѣше удивилъ даже и дѣсницата.

Въ този докладъ, въ едно съ справедливитѣ укори имаше и съвсѣмъ лъжливи обвинения. Нѣкои отъ обвиняемитѣ той наричаше „*по-скоро неблагоприятни отъ колкото виновни*“; но заедно съ това той говоряше, като доказанъ фактъ, че тѣ съставили заговоръ за въскъсаванieto синѣтъ на Капета подъ регенството на майка му и че тя била въедно съ Вандейцитѣ, което, както едното тѣй и другото бѣха нелѣпи клѣвети. Можаше на вѣрно да се прѣдскаже, че подобни обвинения, на каква и да е мека форма исказани, ще погубятъ обвиняемитѣ. Докладчика поиска, щото всичкитѣ участници на мѣж-